

Làm sao em có thể hiểu?

Anh luôn như thế. Anh gặp gỡ các cô gái trước mặt tôi, như thể chẳng có gì. Đối với anh, tôi chỉ là một người bạn gái. Từ “yêu” chỉ được nói ra từ miệng tôi. Từ khi biết anh, tôi chưa bao giờ được nghe anh nói “anh yêu em” trước.

Tôi có một người bạn trai. Tên anh ấy là Jin. Tôi luôn coi anh như một người bạn cho đến năm ngoái, khi chúng tôi cùng tham gia buổi đi chơi của câu lạc bộ, tôi nhận ra mình đã yêu anh.

Trước khi buổi đi chơi kết thúc, tôi thú thật tình yêu của mình. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi thành một đôi.

Đối với tôi, anh là duy nhất. Còn đối với anh, có lẽ tôi chỉ như một trong số các cô gái kia thôi.

“Anh muốn đi xem phim không?” - Tôi hỏi. “Anh không thể”. “Tại sao? Anh cần học bài hả?” - Nỗi thất vọng đang làm trái tim tôi quặn lại. “Không... Anh phải đi gặp một người bạn”.

Anh luôn như thế. Anh gặp gỡ các cô gái trước mặt tôi, như thể chẳng có gì. Đối với anh, tôi chỉ là một người bạn gái. Từ “yêu” chỉ được nói ra từ miệng tôi. Từ khi biết anh, tôi chưa bao giờ được nghe anh nói “anh yêu em” trước.

Với chúng tôi, chẳng có ngày lễ kỷ niệm nào. Từ ngày đầu tiên anh đã không nói điều gì, rồi cứ thế 100 ngày, 200 ngày... Hàng ngày, trước khi tạm biệt, anh chỉ đưa cho tôi một con búp bê, hàng ngày, chắc chắn thế. Tôi không biết tại sao.

Rồi một ngày...

- Jin, em... - Tôi ngập ngừng.

- Sao? Em cứ nói đi...

- Em yêu anh.

- Em... Ừm, thôi cầm lấy con búp bê này và về nhà đi.

Đó là cách anh ấy lờ đi “ba từ” của tôi và đưa cho tôi con búp bê. Rồi anh biến mất. Những con búp bê tôi nhận được từ anh hàng ngày đã đầy ắp căn phòng.

Rồi đến sinh nhật của tôi. Sáng sớm tỉnh dậy, tôi hình dung tới một bữa tiệc với anh, và chỉ ngồi trong phòng chờ anh gọi điện. Nhưng bữa trưa trôi qua, bữa tối trôi qua, rồi bầu trời tối đen... Anh vẫn không gọi.

Tôi quá mệt mỏi, không còn có thể chờ đợi điện thoại thêm được nữa. Rồi khoảng 2 giờ sáng, bất chợt anh gọi điện cho tôi và đánh thức tôi dậy. Anh nói tôi ra khỏi nhà. Tôi cảm thấy thật vui và chạy ra ngoài đầy hạnh phúc.

- Jin!

- Đây... Em cầm lấy đi... - Lại nữa, lại một con búp bê nhỏ.

- Thế này là thế nào?

- Hôm qua anh chưa đưa nó cho em, nên giờ anh đưa. Anh về đây, chào em.

- Chờ đã! Chờ đã! Anh có biết hôm nay là ngày gì không?

- Hôm nay?

Tôi cảm thấy rất buồn, tôi nghĩ rằng anh sẽ nhớ ngày sinh nhật của tôi. Anh quay người đi tiếp như thể không có gì xảy ra. Rồi tôi hét lên: “Chờ đã!”

- Em muốn nói gì sao? - Jin hỏi.

- Hãy nói với em, nói với em anh yêu em...

- Gì cơ?

- Hãy nói cho em nghe! - Tôi giữ chặt lấy anh.

Nhưng anh chỉ nói những lời lạnh lùng: “Anh không muốn nói những lời đó một cách quá dễ dàng, nếu em khát khao muốn nghe, hãy tìm người khác”.

Rồi anh đi. Đôi chân tôi tê cóng. Tôi quy xuống đường. Anh không muốn nói

yêu tôi dễ dàng. Có lẽ anh không phải là người phù hợp với tôi...

Một tháng sau...

Tôi đã lấy lại được tinh thần và đi học. Nhưng vết thương lòng tưởng sắp lắng xuống lại bị khơi lên. Tôi nhìn thấy anh trên phố, với cô gái khác. Trên khuôn mặt anh là nụ cười, cái mà anh chưa bao giờ cho tôi thấy, khi anh chạm vào con búp bê...

Tôi chạy thẳng về nhà và nhìn vào những con búp bê trong phòng. Những giọt nước mắt rơi xuống. Tại sao anh lại đưa chúng cho tôi?

Những con búp bê đó có lẽ là do những cô gái khác chọn. Cơn tức giận bùng lên, tôi ném chúng ra khắp nơi.

Chợt điện thoại reo. Đó là anh. Anh nói tôi đi tới bến xe buýt gần nhà. Tôi cố gắng bình tĩnh và bước tới điểm hẹn. Tôi không ngừng nhắc nhở bản thân mình hãy quên anh ta đi, rằng tất cả rồi sẽ chấm dứt. Và anh xuất hiện trong tầm mắt tôi, hai tay đang ôm một con búp bê lớn.

Jin nói: “Jo, anh nghĩ em đã tức giận, em vẫn đến sao?”.

Tôi không thể ngăn mình ghét anh, ghét cái thái độ như không có chuyện gì xảy ra và còn trêu đùa nữa. Rồi, anh lại đưa con búp bê ra như vẫn làm.

“Em không cần nó” - Tôi lạnh lùng.

- Gì cơ? Tại sao?

Tôi giật lấy con búp bê từ tay anh và ném xuống đường. “Em không cần con búp bê này, em không cần nó nữa. Em không muốn gặp lại một người như anh!”.

Tất cả những lời từ sâu trong tôi cứ thế tuôn ra. Nhưng không như những lần khác, đôi mắt anh run run. “Anh xin lỗi” - Anh nói rất nhỏ. Rồi anh bước ra đường để nhặt con búp bê lên.

- Anh thật ngốc! Sao anh lại nhặt nó? Ném đi!

Nhưng anh lờ tôi và đi tới chỗ con búp bê. Rồi tiếng còi inh ỏi, một chiếc xe tải lớn đang lao về phía anh.

“Jin! Tránh ra! Tránh ra mau!” - Tôi hét lên. Nhưng anh không nghe thấy tôi, anh cúi xuống nhặt con búp bê. “Rầm!” - âm thanh thật khủng khiếp.

Đó là cách anh ấy chia xa tôi. Đó là cách anh ấy ra đi mà thậm chí không mở mắt để nói với tôi một lời. Tôi đã sống từng ngày, từng ngày với cảm giác tội lỗi và nỗi buồn thắt ruột vì mất anh.

2 tháng sau...

Khi đã tạm lấy lại cân bằng, tôi bắt đầu để ý đến những con búp bê - món quà duy nhất anh để lại cho tôi kể từ ngày hai đứa bắt đầu hò hẹn. Tôi nhớ những ngày bên anh và bắt đầu đếm “một...hai...ba...” lần lượt từng con búp bê.

“... Bốn trăm tám mươi tư, bốn trăm tám mươi lăm...” Ấy là con số kết thúc. Tôi lại bắt đầu khóc, với một con búp bê trong tay tôi. Tôi ôm nó thật chặt, rồi bất ngờ...

“Anh yêu em, anh yêu em!” - Tôi giật mình, đánh rơi con búp bê xuống.

“Anh yêu em?” - Tôi nhặt con búp bê lên và ấn tay vào bụng nó.

“Anh yêu em, anh yêu em!” - Không thể nào! Tôi ấn vào bụng tất cả các con búp bê.

“Anh yêu em!”

“Anh yêu em!”

“Anh yêu em!”

Những lời nói đó cứ phát ra không ngừng. Tại sao trước đây tôi không nhận ra? Rằng trái tim anh ấy luôn ở bên cạnh tôi, che chở tôi. Tại sao tôi đã không nhận ra anh yêu tôi nhiều như thế này!

Tôi nhặt con búp bê ở dưới gầm giường và ấn tay vào bụng nó, đó là con búp bê cuối cùng, con búp bê đã bị rơi xuống đường. Máu của anh thấm lên nó.

Giọng nói lại phát ra, giọng nói mà tôi nhớ da diết:

“Jo, em biết hôm nay là ngày gì không? Mình đã yêu nhau 486 ngày. Em biết 486 là gì không? Anh không thể nói anh yêu em, bởi... bởi vì anh quá nhút nhát. Nếu em tha thứ và nhận lấy con búp bê này, anh sẽ nói rằng anh yêu em, mỗi ngày, cho tới khi anh chết. Jo, anh yêu em...”

Những giọt nước mắt lại trào ra. Tại sao? Tôi hỏi trời, tại sao chỉ đến lúc này tôi mới nhận ra điều đó? Anh đã không thể ở bên tôi, nhưng anh đã yêu tôi cho tới phút cuối cùng....

Nếu dễ dàng thì chẳng ai gọi đó là ước mơ nữa...

Yaiba